

SHELBY
MAHURIN

De
BLOEDRODE
SLUIER

Vertaling Marjolein Meinderts

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Shelby Mahurin
Oorspronkelijke titel: *The Scarlet Veil*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjolein Meinderts
Omslagontwerp: © 2023 HarperCollins Publishers Ltd
Bewerking: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1465 4
ISBN 978 94 027 7100 8 (e-book)
NUR 285
Eerste druk maart 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperTeen van HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I

Mieux vaut prévenir que guérir
Voorkomen is beter dan genezen

PROLOOG

Het is een wonderlijk iets, de geur van geheugen. Er is maar weinig voor nodig om ons terug in de tijd te sturen: een vleugje van mijn moeders lavendelolie, een spoor van mijn vaders pijpbroek. Beide herinneren me op hun eigen aparte manier aan mijn kindertijd. Mijn moeder bracht elke ochtend lavendelolie aan terwijl ze naar haar spiegelbeeld staarde en de nieuwe lijntjes op haar gezicht telde. Mijn vader rookte zijn pijp als hij zijn gasten ontving. Zijn gasten maakten hem bang, denk ik, met hun holle ogen en hun snelle handen. Mij maakten ze zeker bang.

Maar bijenwas... Bijenwas zal me voorgoed aan mijn zus herinneren.

Je kon er de klok op gelijkzetten dat Filippa naar haar zilveren haarborstel reikte wanneer Evangeline, ons kindermeisje, 's avonds de kaarsen aanstak. De pitjes vulden de kinderkamer met de zachte geur van honing terwijl Filippa mijn vlecht losmaakte en de borstel van wildzwijnenhaar door mijn haar haalde. Evangeline ging altijd in haar lievelingsstoel van roze fluweel zitten en bekeek ons met een warme blik, haar ogen dichtknijpend in het wazige paarse licht van de schemering.

De wind, fris op die nacht in oktober, ritselde langs de dakrand, aarzelend, treuzelend bij de belofte van een verhaaltje.

'*Mes choux,*' mompelde ze terwijl ze zich bukte om haar breinaalden uit het mandje naast haar stoel te pakken. Birdie, onze gezinshond, krulde zich voor de haard op tot een enorme bal. 'Heb ik jullie het verhaal van *Les Éternels* al eens verteld?'

Zoals altijd sprak Pip het eerst. Over mijn schouder leunend keek

ze fronsend naar Evangeline. Even wantrouwend als geïntrigeerd. ‘De Eeuwigen?’

‘Ja, lieverd.’

Hoop fladderde in mijn buik terwijl ik vluchtig naar Pip keek, onze gezichten niet meer dan een paar centimeter van elkaar. Gouden spikeltjes glinsterden op haar wangen, verfspetters die getuigden van onze portretles die middag. Het leken wel sproeten. ‘Heeft ze dat verteld?’ Mijn stem miste Evangelines lyrische elegantie en Filippa’s vastberadenheid. ‘Volgens mij niet.’

‘Ik weet wel zeker van niet,’ bevestigde Pip, doodernstig, voordat ze zich weer naar Evangeline draaide. ‘We zouden het heel graag horen.’

Evangeline trok een wenkbrauw op bij het horen van haar gebiedende toon. ‘O, ja?’

‘O, alsjeblieft, Evangeline, vertel het ons!’ In mijn enthousiasme liet ik me gaan, sprong op en klapte in mijn handen. Pip, twaalf jaar oud tegenover mijn schamele zes jaar, greep gehaast mijn nachtjapon en trok me terug op het bankje. Ze legde haar smalle handen op mijn schouders.

‘Dames schreeuwen niet, Célie. Wat zou *père* zeggen?’

Ik voelde mijn wangen rood worden terwijl ik schuld bewust mijn handen in mijn schoot vouwde. ‘Uiterlijk schoon is slechts vertoon.’

‘Precies.’ Ze richtte haar aandacht weer op Evangeline, die met moeite een lach bedwong. ‘Vertel ons alsjeblieft het verhaal, Evangeline. We beloven dat we je niet in de rede zullen vallen.’

‘Goed.’ Met geoeffende handen liet Evangeline haar soepele vingers langs de naalden glijden en breide van de wol een prachtige sjaal in een zachtroze tint. Mijn lievelingskleur. De sjaal van Pip, helder wit als vers gevallen sneeuw, lag al klaar in het mandje. ‘Hoe wel je nog steeds verf op je gezicht hebt, lieverd. Wees eens braaf en was je even, alsjeblieft?’ Ze wachtte totdat Pippa klaar was met het schoonboenen van haar wangen, voordat ze verderging. ‘Goed dan. Les Éternels. Ze worden in de grond geboren, koud als steen en net zo sterk, zonder hart, ziel of brein. Alleen aandrang. Alleen lúst.’ Ze sprak het woord uit met onverwacht genot. ‘De eersten kwamen

naar ons koninkrijk vanuit een ver land. Ze leefden in de schaduwen en verspreidden hun ziekte onder de mensen hier. Besmetten ze met hun magie.'

Pip ging verder met het borstelen van mijn haar. 'Wat voor soort magie?'

Mijn neusvleugels trilden terwijl ik mijn hoofd schuin hield. 'Wat is lust?'

Evangeline deed net of ze me niet hoorde.

'De ergste soort magie, lieverds. Absoluut de érgste soort.' De wind rammelde aan de ramen, verlangend naar het verhaal, terwijl Evangeline een dramatische pauze inlaste. Het effect werd verpest doordat Birdie zich op precies datzelfde moment met een jammerend gehuil omrolde. Evangeline gaf de hond een geïrriteerde blik. 'Het soort dat bloed vereist. Dat dóód vereist.'

Pippa en ik wisselden een verholen blik.

'Dames Rouges,' hoorde ik haar bij mijn oor fluisteren, bijna onhoorbaar. 'Rode Dames.'

Onze vader had ooit over hen gesproken, de vreemdste en zeldzaamste occultisten die Belterra plaagden. Hij dacht dat we hem niet gehoord hadden met die gekke man in zijn studeerkamer, maar dat hadden we wel.

'Wat fluisteren jullie daar?' vroeg Evangeline streng, terwijl ze met haar breinaalden naar ons wees. 'Geheimen zijn onbeschoft, weet je dat wel?'

Pip tilde haar kin op. Ze was vergeten dat dames ook niet boos kijken. 'Niets, Evangeline.'

'Ja,' echode ik onmiddellijk. 'Niets, Evangeline.'

Ze kneep haar ogen een beetje toe. 'Dappere kleintjes zijn jullie, hè? Dan moet ik jullie vertellen dat Les Éternels dol zijn op kleine meisjes zoals jullie. Ze hebben jullie het liefst.'

De opwinding in mijn hart veranderde bij haar woorden en door de streling van de haarborstel van mijn zus kropen rillingen in mijn nek omhoog. Met grote ogen verschoof ik snel naar de rand van mijn stoel. 'Is dat echt waar?'

'Natuurlijk niet.' Pip liet haar borstel krachtiger dan nodig was op

de kaptafel landen. Met een strak gezicht draaide ze haar kin naar mij toe. ‘Luister niet naar haar, C  lie. Ze li  gt.’

‘Ik lieg absoluut niet,’ zei Evangeline nadrukkelijk. ‘Ik vertel jullie hetzelfde als mijn moeder mij vertelde. Les   ternels sluipen door de straten onder het licht van de maan, jagen op de zwakken en verleiden de onzedelijken. Ga daarom altijd slapen als de nacht valt, lieverds, en zeg altijd je gebedjes.’ Toen ze doorging, ging haar stem ritmisch op en neer, net zo vertrouwd als de kinderrimpjes die ze elke avond neuriede. Haar naalden klik, klik, klikten in de stilte van de kamer en zelfs de wind ging liggen om te luisteren. ‘Draag altijd een zilveren kruisje en loop altijd met z’n tweeën. Met wijwater op je nek en heilige grond onder je voeten. Als je twijfelt, strijk dan een lucifer aan en verbrand ze met de hitte ervan.’

Ik ging wat rechterop zitten. Mijn handen trilden. ‘Ik zeg altijd mijn gebedjes, Evangeline, maar ik heb tijdens het avondeten de melk van Filippa opgedronken toen ze niet keek. Vinden ze me dan liever dan haar? Willen de slechte mensen me nu opeten?’

‘Belachelijk.’ Spottend haalde Pippa haar vingers door mijn haar om het opnieuw te vlechten. Hoewel ze duidelijk geïrriteerd was, bleef haar aanraking zacht. Ze bond de ravenzwarte strengen met een mooie roze strik vast en liet de vlecht over mijn schouder vallen. ‘Als of ik ooit zou toestaan dat jou iets overkwam, C  lie.’

Bij het horen van haar woorden kreeg ik een warm gevoel in mijn borst, een sprankelende zekerheid. Omdat Filippa nooit loog. Ze at nooit stiekem lekkernijen, ze haalde geen kattenkwaad uit en zei nooit dingen die ze niet meende. Ze stal nooit mijn melk.

Ze zou mij nooit iets laten overkomen.

Buiten bleef de wind nog even hangen en kraste nog een keer langs de ruiten, ongeduldig om de rest van het verhaal te horen, voordat hij onbevredigd verder ging. De zon verdween helemaal en glipte onder de horizon terwijl de herfstmaan erboven verscheen. Het zette de kinderkamer in een iel zilver licht. De kaarsen van bijenwas leken daarvoor te druipen en de schaduwen tussen ons leken langer te worden. Ik greep de hand van mijn zus vast in het onverwachte duister. ‘Het spijt me dat ik je melk heb gestolen,’ fluisterde ik.

Ze kneep in mijn vingers. 'Ik vind melk toch niet lekker.'

Evangelina bekeek ons aandachtig en haar gezichtsuitdrukking was ondoorgrondelijk terwijl ze opstond om haar breinaalden en de wol weer in het mandje te leggen. Ze klopte Birdie op het hoofd voordat ze de kaarsen op de schouw uitblies. 'Jullie zijn goede zusters, allebei. Loyaal en zachtaardig.' Ze liep de kinderkamer door, kustte ons voorhoofd voordat ze ons in bed hielp en ze hield de laatste kaars voor onze ogen. Haar eigen ogen glansden met een emotie die ik niet begreep. 'Beloof me dat jullie elkaar nooit los zullen laten.'

Toen we knikten, blies ze de kaars uit en maakte aanstalten om te gaan.

Pip sloeg een arm om me heen en trok me dicht naar zich toe terwijl ik me in haar hoofdkussen nestelde. Het rook naar Pip, naar zomerhoning. Naar lessen, vriendelijke handen, fronsen en sneeuw-witte sjaals. 'Ik zorg dat de heksen jou nooit krijgen,' zei ze fel in mijn haar. 'Nooit.'

'En ik zorg dat ze jónú nooit krijgen.'

Evangelina bleef even staan bij de deur van de kinderkamer en keek met een frons naar ons achterom. Ze hield haar hoofd eigenaardig schuin terwijl de maan achter een wolk gleed en ons in totale duisternis hulde. Toen een tak tegen ons raam sloeg, verstijfde ik, maar Pippa sloeg haar andere arm stevig om me heen.

Ze wist het niet, toen.

Ik wist het ook niet.

'Domme meisjes,' fluisterde Evangelina. 'Wie had het over heksen?'

En toen was ze weg.

HOOFDSTUK 1

Lege kooien

Ik zal dit weerzinwekkende kleine wezen vangen, al wordt het mijn dood.

Terwijl ik een steil plukje haar van mijn voorhoofd blaas, hurk ik weer en zet ik het mechanisme op de val weer goed. Het kostte me gisteren uren om de wilgenboom te vellen, de takken te schaven, het hout te verven en de kooien in elkaar te zetten. Om de wijn te halen. Het kostte nog veel meer uren om elke dikke pil over lutins die in de Toren van de Chasseurs te vinden was te lezen. De kobolds hebben liever wilgensap, het heeft iets te maken met de zoete geur, en ondanks hun onbehouwen verschijning waarderen ze de geneugten van het leven.

Vandaar de geverfde kisten en flessen wijn.

Toen ik vanmorgen een kar achter mijn paard spande en die volaadde met kooien en wijn keek Jean Luc me aan alsof ik gek geworden was.

Misschien b en ik wel gek geworden.

Ik had me het leven van een jager, een jaagst er, iets betekenisvoller voorgesteld dan gehurkt in een modderige greppel gezeten, zwetend in een slecht passend uniform, een chagrijnige kobold uit het veld te lokken met alcohol.

Helaas had ik de afmetingen verkeerd ingeschat en pasten de flessen wijn n iet in de geverfde kooien, waardoor ik gedwongen was ze op de boerderij een voor een weer uit elkaar te halen. Ik hoor nog het gelach van de chasseurs. Ze gaven er niets om dat ik voor dit project nauwgezet heb geleerd hoe ik een hamer en spijkers moest gebruiken,  of dat ik daarbij mijn duim verminkt heb. Ze gaven er ook niets om

dat ik de gouden verf van mijn eigen geld gekocht heb. Nee, ze zagen alleen mijn vergissing. Mijn briljante werk gereduceerd tot brandhout aan onze voeten. Hoewel Jean Luc me haastig hielp de kooien zo goed mogelijk weer in elkaar te zetten, chagrijnig kijkend bij het snedige commentaar van onze broeders, arriveerde kort daarop een verbolgen boer Marc. Als kapitein van de chasseurs moest Jean Luc hem opbeuren.

En ik moest in mijn eentje de jagers aanpakken.

‘Tragisch.’ Terwijl hij dreigend boven me hing, rolde Frederic met zijn schitterende ogen voordat hij gniffelde. Het goud in zijn kastanjebruine haar glinsterde in de vroege zon. ‘Hoewel ze érg mooi zijn, Mademoiselle Tremblay. Net kleine poppenhuizen.’

‘Alsjeblieft, Frederic,’ zei ik knarsetandend, ondertussen de plankjes in mijn rok verzameland. ‘Hoe vaak moet ik je vragen om me Célié te noemen? We zijn tenslotte allemaal gelijken hier.’

‘Nog minstens één maal, ben ik bang.’ Zijn grijns was niet langer vriendelijk. ‘Je bent tenslotte een dame.’

Ik liep met lange passen het veld door de heuvel af, tot ik uit zicht was, weg van hem, weg van hen allemáál, zonder nog een woord te zeggen. Ik wist dat het nutteloos was te redetwisten met iemand als Frederic.

Je bent tenslotte een dame.

Terwijl ik zijn ezelachtige stem nadoe, maak ik het slot op de laatste kooi af en bewonder mijn handwerk. Modder bedekt mijn laarzen. Het bevuilt ook vijftien centimeter van mijn zoom, maar toch rijst er een triomfantelijk gevoel in me op. Het zal nu niet lang meer duren. De lutins in het gerstveld van boer Marc zullen snel het wilgensap ruiken en op de geur afkomen. Als ze de wijn ontdekken, zullen ze impulsief reageren (volgens de boeken zijn lutins impulsief) en de kooien in lopen. De vallen zullen dichtklappen en dan kunnen we de irritante wezens terugbrengen naar La Fôret des Yeux.

Eenvoudig eigenlijk. Net als het stelen van snoep van een peuter. Niet dat ik daadwerkelijk snoep van een peuter zou stelen natuurlijk.

Ik slaak een bibberende zucht, plant mijn handen op mijn heupen en knik iets enthousiaster dan normaal zou zijn. De modder en het

ongeschoolde werk zijn het absoluut waard geweest. De vlekken zullen uit mijn jurk gaan en nog beter, ik zal een heel leger lutins gevangen en herplaatst hebben zonder ze kwaad te doen. Eerwaarde Achille, de recent geïnstalleerde aartsbisschop, zal trots zijn. Misschien zal Jean Luc dat ook zijn. Ja, dit is góéd. Hoop blijft aanzwellen terwijl ik achter het onkruid aan de rand van het veld kruip, kijkend en wachtend. Dit zal perfect zijn.

Dit móét perfect zijn.

Een handvol momenten gaat voorbij zonder dat er iets beweegt.

‘Kom op.’ Met lage stem scan ik de rijen gerst en probeer niet zenuwachtig met de Balisarda aan mijn riem te spelen. Hoewel het al maanden geleden is dat ik mijn gelofte aflegde, voelt het saffieren heft nog altijd vreemd en zwaar in mijn handen. Niet bij mij passend. Mijn voeten tikken ongeduldig op de grond. De temperatuur is ongewoon hoog voor oktober en zweetdruppeltjes lopen langs mijn nek. ‘Kom op, kom op. Waar zijn jullie?’

Het moment strekt zich uit en wordt gevolgd door een ander. Of misschien drie. Tien? Aan de andere kant van de heuvel schateren mijn broeders om een grap die ik niet kan horen. Ik weet niet hoe zij van plan zijn om de lutins te vangen, niemand wilde zijn plannen met mij delen, de eerste en enige vrouw in hun gelederen, maar het maakt mij ook niet uit. Ik heb hun hulp zeker niet nodig en ik heb ook geen publiek nodig na het fiasco met de kooi.

Ik kan Frederics neerbuigende blik niet uit mijn hoofd zetten.

En de gegeneerde blik van Jean Luc.

Néé, fronsend duw ik ze beide weg, samen met het onkruid, en kom overeind om de vallen nog eens te controleren. Ik had nooit wijn moeten gebruiken. Wat een stom idee...

Die gedachte komt gierend tot stilstand wanneer een kleine, gerimpelde voet de gerst opzijduwt. Ik sta als aan de grond genageld. Geïntregeerd probeer ik mijn adem in te houden terwijl het bruinigrijze wezen, dat nauwelijks tot mijn knie komt, zijn donkere, supergrote ogen op de fles wijn fixeert. Alles aan hem lijkt een beetje... nou ja... té. Zijn hoofd is te groot. Zijn trekken zijn te scherp. Zijn vingers te lang.

Als ik heel eerlijk ben, ziet hij eruit als een aardappel.

Hij loopt op zijn tenen naar de wijn toe en lijkt mij niet op te merken. Hij lijkt trouwens ook niets anders op te merken. Zijn blik blijft vastgelijmd aan de donkere fles, en hij smakt gretig met zijn lippen terwijl hij er met zijn spichtige vingers naar reikt. Op het moment dat hij de kooi in stap, valt die met een ferme klap dicht, maar de lutin houdt de fles wijn tegen zijn borst en grijnst. Twee rijen scherpe tanden glanzen in het zonlicht.

Ik staar hem een ogenblik aan, ziekelijk gefascineerd.

En dan kan ik het niet meer tegenhouden. Ik lach ook en hou mijn hoofd schuin als ik dichterbij kom. Hij lijkt totaal niet op het wezen dat ik verwachtte, met zijn bobbelige knieën en ronde wangen is hij allesbehalve weerzinwekkend. Toen boer Marc gisterochtend contact met ons opnam, ging hij tekeer over hoorns en klauwen.

Eindelijk schieten de ogen van de lutin naar mij en zijn glimlach verdwijnt.

‘Hallo daar.’ Langzaam ga ik op mijn knieën voor hem zitten en leg mijn handen plat op mijn schoot, waar hij ze kan zien. ‘Het spijt me vreselijk...’ Ik gebaar met mijn kin naar de sierlijke kooi. ‘...maar de man die dit land bewerkt heeft verzocht dat jij en je gezin herplaatst worden. Heb je een naam?’

Hij staart me, zonder te knippen, aan en ik voel mijn wangen rood worden. Ik kijk over mijn schouder of ik enig teken van mijn broeders zie. Ik mag dan misschien wel belachelijk bezig zijn – en ze zouden me kruisigen als ze me zouden zien kletsen met een lutin – maar het voelt verkeerd om het arme wezen gevangen te nemen zonder een introductie. ‘Mijn naam is Célié,’ voeg ik eraan toe en ik voel me met de seconde idioter. Hoewel de boeken niets over taal zeggen, moeten lutins op de een of andere manier toch communiceren. Ik wijs naar mezelf en herhaal. ‘Célié. Cee-lie.’

Hij zegt nog steeds niets. Tenminste, als hij een hij is.

Oké, ik recht mijn schouders en ik pak het handvat van de kooi, omdat ik inderdaad belachelijk ben en ik de andere kooien zou moeten gaan controleren. ‘Als je aan de kurk draait,’ mompel ik met tegenzin, ‘zal de fles opengaan. Ik hoop dat je van vlierbessen houdt.’

‘Praat je tegen de lutin?’

Ik draai me snel om als ik Jean Lucs stem hoor, laat de kooi los en bloos. 'Jean!' Piepend zeg ik zijn naam. 'Ik... Ik hoorde je niet.'

'Dat is duidelijk.' Hij staat tussen het onkruid waar ik me net nog verstopte. Bij het zien van mijn schuldige blik zucht hij en kruist zijn armen voor zijn borst. 'Wat ben je aan het doen, Célie?'

'Niets.'

'Waarom geloof ik je niet?'

'Een uitstekende vraag. Wáárom geloof je niet...?' Maar voordat ik mijn zin kan afmaken, steekt de lutin zijn hand uit en grijpt mijn hand vast. Met een gil trek ik me terug en val achterover. Niet vanwege de klauwen van de lutin, maar vanwege zijn stem. Zodra zijn huid de mijne raakt, eechoot een vreemde stem door mijn hoofd. *Larmes Comme Étoiles*.

Jean Luc komt onmiddellijk in actie en trekt tussen twee stappen door zijn Balisarda.

'Nee, wacht!' Ik gooi mezelf tussen hem en de gekooide lutin in. 'Wacht! Hij deed me geen pijn. Hij bedoelde er geen kwaad mee!'

'Célie,' waarschuwt Jean Luc me, met een lage, gefrustreerde stem. 'Hij zou honds dol kunnen...'

'Frederic is honds dol. Zwaai maar naar hem met je mes.' Ik lach vriendelijk naar de lutin. 'Het spijt me, meneer. Wat zei u?'

'Hij zei helemaal niets.'

Ik zeg Jean Luc stil te zijn wanneer de lutin me dichterbij wenkt en zijn hand tussen de tralies door steekt. Het duurt even voor ik me realiseer dat hij wil dat ik hem weer aanraak. 'O.' Ik moet slikken bij die gedachte. 'U... ja, goed dan...'

Jean Luc grijpt mijn elleboog. 'Zeg me alsjeblieft dat je hem niet gaat aanraken. Je hebt geen idee waar hij geweest is.'

De lutin gebaart nu wat ongeduldiger en, voordat ik me kan bedenken, steek ik mijn vrije hand uit en raak zijn vingertoppen aan. Zijn huid voelt ruw. Vies. Als een uit de aarde getrokken wortel. *Mijn naam*, herhaalt hij met een buitenaardse trilling. *Larmes Commes Étoiles*.

Mijn mond valt open. 'Tranen als sterren?'

Met een korte knik trekt hij zijn hand terug om de wijn weer vast te pakken terwijl hij dodelijke blikken op Jean Luc werpt, die me schim-

pend achteruit trekt. Licht in mijn hoofd van duizeligheid draai ik me om in zijn armen. 'Hoorde je hem?' vraag ik ademloos. 'Hij zei dat zijn naam...'

'Ze hebben geen namen.' Hij slaat zijn armen steviger om me heen en buigt zich voorover om me recht in de ogen te kunnen kijken. 'Lutins praten niet, Célié.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. 'Denk je dat ik een leugenaar ben?'

Weer zuchtend, altijd zuchtend, geeft hij een snelle kus op mijn wenkbrauw, wat me vertedert. Hij ruikt naar stijfsel en leer, de lijnzaadolie die hij gebruikt om zijn Balisarda op te poetsen. Vertrouwde geuren. Troostende geuren. 'Ik denk dat je een teder hart hebt,' zegt hij en ik weet dat hij het als een compliment bedoelt. Het zou een compliment moeten zijn. 'Ik denk dat je kooien briljant zijn en ik denk dat lutins dol zijn op vlierbessen.' Hij trekt zich met een glimlach terug. 'Ik denk ook dat we moeten gaan. Het wordt al laat.'

'Gaan?' Ik knipper verward met mijn ogen en kijk langs hem heen de heuvel op. Onder mijn handpalmen spannen zijn biceps zich iets aan. 'Maar de anderen dan? Volgens de boeken kan een leger uit wel twintig lutins bestaan. Boer Marc wil vast dat we ze allemaal vangen.' Ik frons als ik me realiseer dat de stemmen van mijn broeders allang vervaagd zijn. Achter de heuvel is de hele boerderij rustig en stil, op één eenzame, kraaiende haan na. 'Waar...' Ik voel schaamte opborrelen in mijn buik. 'Waar is iedereen, Jean?'

Hij wil me niet aankijken. 'Ik heb ze alvast vooruitgestuurd.'

'Waarnaartoe?'

'Naar La Fôret des Yeux.' Hij schraapt zijn keel en doet een stap achteruit. Hij stopt zijn Balisarda weer in de schede en bukt zich om mijn kooi op te pakken. Even later biedt hij me zijn vrije hand aan. 'Zullen we gaan?'

Ik staar naar zijn hand terwijl het misselijkmakende besef tot me doordringt. Er is maar één reden waarom hij ze vooruitgestuurd zou hebben. 'Ze hebben... Ze hebben de andere lutins al gevangen, hé?' Als hij niet antwoordt, kijk ik naar hem op. Hij staart voorzichtig, behoedzaam, terug, alsof ik gebroken glas ben dat op elk moment kan versplinteren. En misschien ben ik dat ook wel. Ik kan de barsten in

mijn oppervlak niet meer tellen, ik weet niet langer waardoor ik zal breken. Misschien hierdoor.

‘Jean?’ herhaal ik aandringend.

Nog een diepe zucht. ‘Ja,’ geeft hij uiteindelijk toe. ‘Ze hebben ze al gevangen.’

‘Hoe?’

Hij schudt zijn hoofd en steekt zijn hand vastberadener omhoog. ‘Het doet er niet toe. Jouw kooien waren een briljant idee, en metter-tijd krijg je meer ervaring...’

‘Dat is geen antwoord.’ Mijn hele lichaam trilt nu, maar ik kan er niets tegen doen. Mijn blik versmalt zich tot het schone bruin van zijn hand, de schitterende glans van zijn korte donkere haar. Hij ziet er volmaakt beheerst uit, zij het oncomfortabel, terwijl mijn eigen lokken verward aan mijn nek kleven en zweetdruppels over mijn rug rollen. Onder de modder branden mijn wangen van inspanning. Van vernedering. ‘Hoe hebben ze een heel leger lutins kunnen vangen in...’ Een nieuwe afschuwelijke gedachte daagt. ‘Wacht, hoelang hebben ze erover gedaan?’ Mijn stem klinkt hoog en beschuldigend en ik wijs met een vinger naar zijn neus. ‘Hoelang heb je op mij gewacht?’

Tranen als Sterren slaagt erin de kurk van de fles te krijgen en hij drinkt de halve fles in een slok leeg. Hij valt bijna als Jean Luc de kooi voorzichtig weer op de grond zet. ‘Célie,’ zegt Jean Luc sussend. ‘Doe dit jezelf niet aan. Jouw kooi wérkte en deze... deze heeft je zelfs zijn naam verteld. Dat is nog nooit gebeurd.’

‘Ik dacht dat lutins geen naam hadden,’ snauw ik. ‘En doe niet zo neerbuigend. Hoe hebben Frederic en de anderen de lutins gevangen? Ze zijn te snel om ze met de hand te vangen, en... en...’ Als ik Jean Lucs gelaten blik zie, betreft mijn gezicht. ‘En zij hebben ze met de hand gevangen. O god.’ Ik knijp in de brug van mijn neus en mijn ademhaling wordt sneller, scherper. Mijn borst trekt samen tot het pijn doet. ‘Ik had... Ik had ze moeten helpen, maar deze vallen...’ De gouden verf loert nu naar me, smakeloos en tactloos. ‘Ik heb iedereen tijd verspild.’

Je bent tenslotte een dame.

‘Nee.’ Jean Luc schudt hard met zijn hoofd en pakt mijn vieze handen vast. ‘Je hebt iets nieuws geprobeerd en het werkte.’

Bij het horen van die leugen neemt de druk achter mijn ogen toe. Alles wat ik de laatste zes maanden gedaan heb, is proberen... proberen en proberen en proberen. Ik til mijn kin op en snuif ongelukkig terwijl ik een glimlach forceer. 'Je hebt natuurlijk gelijk, maar we zouden nu nog niet moeten vertrekken, er zouden er nog meer kunnen zijn. Misschien heeft Frederic er nog een paar gemist en...'

'Dit was de laatste.'

'Hoe kun je zeker weten dat dit de laatste is?' Ik sluit mijn ogen als het kwartje eindelijk valt. Als ik weer spreek is mijn stem zacht. Verslagen. 'Heb je hem naar mij toe gestuurd?' Hij geeft geen antwoord en de stilte vervloekt ons allebei. Mijn ogen schieten open en ik grijp zijn koninklijke blauwe jas en trek eraan. Ik schud hem door elkaar. 'Heb je hem eerst gevangen om stiekem hierheen te komen en hem los te laten?'

'Doe niet zo mal...'

'Heb je dat gedaan?'

Hij wendt zijn blik af en maakt zichzelf met krachtige handen los. 'Ik heb hier geen tijd voor, Célie. Ik heb een dringende raadsvergadering vanavond vóór de eucharistieviering en eerwaarde Achille heeft al een bericht gestuurd... Hij had me twee uur geleden al nodig in de Toren.'

'Waarom?' Ik probeer tevergeefs het trillen in mijn stem te verbergen. 'En welke... welke dringende raadsvergadering? Is er iets gebeurd?'

Het is een oude vraag. Een vermoeide vraag. Al wekenlang glipt Jean Luc op vreemde tijden weg, verwoed fluisterend met eerwaarde Achille als hij denkt dat ik het niet kan zien. Hij weigert me te vertellen waarom ze stiekem fluisteren, waarom hun gezichten elke dag somberder worden. Ze hebben een geheim, die twee, een dringend geheim, maar elke keer dat ik ernaar vraag, blijft het antwoord van Jean Luc hetzelfde: 'Het is niets wat jou raakt, Célie. Maak je alsjeblieft geen zorgen.'

Hij herhaalt de woorden nu opnieuw en gebaart met zijn kin naar de paarden. 'Kom nu, ik heb de kar al geladen.'

Ik volg zijn blik naar de kar, waar hij mijn kooien in keurige rijen heeft opgestapeld toen ik met Tranen als Sterren kletste. Negentien in

totaal. De twintigste draagt hij terwijl hij zonder nog iets te zeggen om het veld marcheert. Tranen als Sterren, nu straalbezopen, ligt slap tegen de tralies aan geleund, zachtjes snurkend in de late middagzon. Ieder ander zou dit tafereel charmant kunnen vinden. Schilderachtig. Misschien zouden ze goedkeurend knikken bij het zien van de zilveren medaille op mijn lijfje, de diamanten ring aan mijn vinger.

Je hoeft geen zwaard te hanteren om de onschuldigen te beschermen, Célie. Jean Lucs oude woorden zweven op de herfstbries naar me terug. Dat heb jij meer dan ieder ander bewezen.

De tijd heeft bewezen dat we allemaal leugenaars zijn.